

af 16de Juni 1876 lyder paa, at Laanet af 600,000 Kr. bliver at tilbagebetale inden et Aar. Det var jo farligt, yderst farligt! Nu er der gaaet 14, 15 Aar siden da, og der er kun betalt 32,000 Kr. af 600,000 Kr.! Men det Hele kan dog gaa for vidt. Ved Siden af disse Gjældsposster, som ikke have været til at faae, og paa hvilke der er paadraget Rentereftancer, er der i Mellemregning med Kolonialkassen indtil den 1ste April 1889 udlaaent ialt 3,344,000 Kr., saa at det samlede Beløb, som vi have udlaaent i Vestindien, andrager over 6,704,000 Kr. eller med et rundt Tal 6,705,000 Kr. Vestindien er saadan noget som, alle tre Der tilfammen, $5\frac{2}{3}$ Mil, St. Croix er $3\frac{1}{2}$ Mil, St. Thomas $1\frac{1}{3}$ Mil og St. Jan 1 Mil, altsaa ialt $5\frac{5}{8}$ Mil. Denne lille Plet tæller 33,000 Mennesker, af hvilke en meget ringe Del er her fra Landet. Tag f. Ex. en saadan lille Plet som godt Halvdelen af Falkter, det vil svare til alle tre Der, eller tag Møen, der omtrent vil svare til St. Croix — Befolkningen der er dog noget større end Møens — og lad os tænke os, at de skulde have et tilsvarende Laan, nemlig 6,700,000 Kr. fordelt paa 33,000 Mennesker — det betegner iøvrigt ingenlunde Alt, hvad de have faaet derovre — saa vil det svare til omtrent 200 Kr. pro persona, hvilket vilde udgjøre for hele Landet 400 Millioner Kr. Ministeren har ved Lov leveret dem Halvdelen eller over 3,300,000 Kr., han har ikke efter Lovens Blydende faaet dem ind igjen ligefaaldt som Renterne; men ikke destomindre udlaaner han til de samme Der Aar efter Aar uden Lovhjemmel og uden Pant, og Sikkerhed, over 3,300,000 Kr. til af Landets Benge. Det er denne Finansforvaltning i disse 15 Aar, som det høie Flertal i dets Omhed for det nuværende Ministerium mener at burde behandle paa den Maade, som jeg har anført i Betænkningen; det er bange for at udtale den samlede og bestemte Resolution, som ligger i Vedtagelsen af vort Forslag, mod Fortsættelsen deraf. Den Konto, for hvilken Ministeren kan paaberaabe sig: Koloniallovens § 57, men som aabenbart § 57 taler absolut imod, skal jeg ikke her i Dieblillet komme nærmere ind paa. Den Forstrækning, var, da Provisionerne overtog sit Embede i 1875, 220,000 Kr.; da Provisionerne begyndte, var den naaet op til 2 Millioner Kr., men senere til 3,344,000 Kr. Man approberede Budgettet for Kolonierne med en stærk Underbalance; man dækkede Vestindiens Underbalance af vor Statskasse, og vor Kassebeholdning kom til som Depositum at indeholde Strimler af Papirer. Saaledes

ser Kassen ud: 3,344,000 Kr., Depositobevist fra Kolonialkassen i Stedet for Kontanter. Statsrevisionerne ere forsaavidt gaaede udenom det Spørgsmaal, som de ikke have henledet Rigsdagens Opmærksomhed paa det, og derfor ville vi netop nu gjerne have deres Opmærksomhed henvendt derpaa paa en mere gennemgaaende Maade ved dette vort Forslag. Jeg paastjønner, da Mindretallet nu har reist Spørgsmaalet, at Flertallet dog saa ikke har troet at burde gaa det rent forbi, men jeg kan ikke være enig i den overordentlig hensynsfulde Maade, som man tager en saadan Forvaltning paa. Hvem ere de? Hvorfor have de Underbalance paa deres Budget? Er der Noget, der kan angive os Grunden dertil? Da vi sidste Gang forhandlede dette Forhold mere indgaaende, 1879—80, tog Ministeren selvraadig fat paa disse Forhold og kom saa ind paa denne Vej. Det oplystes den Gang, at der da var 80 Sukkerplantager i Vestindien og at der var en Mand, der eiede 23 Plantager, og at der paa 13 af de andre holdtes Forvaltere, det vil altsaa sige, at godt en Femtedel af Dens Eiere boede uden for Derne og holdt Forvaltere derovre, da de naturligtvis, skulde have deres Indtægter. Det er en overordentlig let, en rigtig behagelig Maade for en Landkommune at sige: Vi kunne ikke udskrive flere Statter, dem kunne vi ikke bære, idet de Forvaltere, der bo her, ere forpligtede til at sende saa store Afgifter til England og Amerika, hvor Eiere bo, at de ikke kunne betale saa meget i Statter. Derfor blev der en saadan Underbalance paa Budgettet. Dette blev approberet af Moderlandets finansielle Chef, vor Finansklasse's Bogter, Finansministeren, og hvad der savnedes, sendte han derover. Tænk Dem engang denne Fremgangsmaade! Et Amtsråd siger: Vi have ikke Raad til at paalægge nye Statter, men det gjør jo heller ikke Noget. Som de gjøre i Vestindien, saaledes kunne vi ogsaa gjøre her. Vi lade Indenrigsministeren approberere dette Budget, forsaavidt hans Approbation behøves, og vi lade Finansministeren dække Underbalancen imod, at vi udstede et Bevis. Der er kun den Forskjel, at dette Bevis er sikkrere i Henseende til Inddrivelse end Bevist fra Vestindien. Vi gjøre ikke nogen Røverkule af vort Hjerte. Vort Forslag skal ganske vist udtrykke vor bestemte Misbilligelse af Ministerens økonomiske Udsærd i dette Stykke ligeoverfor Vestindien og forpligte ham til ikke at gøre os ind i finansielle Vanfæligheder, hvis Rækkevidde vi ikke kunne overflue, tværtimod, saa bliver hans Ansvar yderligere forøget, men han vil